

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 349/2019
14.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Јована Стојановића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика (КЗ), одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Јована Стојановића, адвоката Далибора Катанчевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 389/15 од 21.05.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 931/18 од 21.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 14.05.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Јована Стојановића, адвоката Далибора Катанчевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 389/15 од 21.05.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 931/18 од 21.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 389/15 од 21.05.2018. године, између осталих, окривљени Јован Стојановић, оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 26.03.2014. године до 03.06.2015. године, као и време трајања мере забрана напуштања стана од 03.06.2015. до 03.12.2015. године. Окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 20.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде. Такође, окривљени је обавезан и да сноси трошкове кривичног поступка, у погледу чије висине је одређено да ће суд донети посебно решење.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 931/18 од 21.12.2018. године, одбијене су као неосноване жалба Вишег јавног тужиоца у Београду и жалба браниоца окривљеног Јована Стојановића, адвоката Далибора Катанчевића, а пресуда Вишег суда у Београду К 389/15 од 21.05.2018. године, у односу на окривљеног Јована Стојановића, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Јована Стојановића, адвокат Далибор Катанчевић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7), 8), 9) и 10) и 438. став 2. тачка 1) ЗКП, и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење, с тим да нареди да се нови претрес одржи пред измењеним већем. Бранилац је предложио да буде обавештен о седници већа Врховног касационог суда, као и да се у смислу одредбе члана 488. став 3. ЗКП, извршење правноснажне пресуде одложи, односно прекине.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, наводима захтева да су нижестепени судови побијаним пресудама повредили начело *reformatio in peius* (забрана преиначења на горе) из члана 453. ЗКП, из разлога јер су у поновљеном поступку, након укидања раније првостепене пресуде по жалби браниоца окривљеног, а против које је јавни тужилац изјавио жалбу само због одлуке о кривичној санкцији, утврдили нове чињенице и околности везано за радњу извршења кривичног дела, а које су неповољније за окривљеног од оних које су биле утврђене у раније укинутој првостепеној пресуди. Наиме, раније укинутом првостепеном пресудом Вишег суда у Београду К 501/14 од 13.02.2015. године, окривљени Јован Стојановић је био оглашен кривим да је критичном приликом „неовлашћено продао супстанцу проглашену за опојну дрогу – хероин, у укупној количини од 2,42 грама, окривљеном АА, за износ од 4.000,00 динара“, док је у поновљеном поступку окривљени правноснажно оглашен кривим да је критичном приликом „неовлашћено продао супстанцу проглашену за опојну дрогу – хероин, у облику базе и разблаживача, кофеина и парацетамола у укупној количини од 2,42 грама окривљеном АА, уз договор да му окривљени АА новац за дрогу да накнадно истог дана до 18,00

часова“. Истовремено, бранилац сматра да је на овај начин учињена и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, односно да је тиме правноснажном пресудом прекорачена оптужба.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се не могу прихватити као основани, а из следећих разлога:

Одредбом члана 453. ЗКП, која предвиђа забрану преиначења на штету окривљеног, прописано је да ако је изјављена жалба у корист окривљеног, пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

По налажењу Врховног касационог суда, нижестепени судови у поновљеном поступку, након укидања раније првостепене пресуде, нису прекршили забрану преиначења на горе (*reformatio in peius*) прописану одредбом члана 453. ЗКП, с обзиром да нису изменили пресуду на штету окривљеног ни у погледу правне квалификације кривичног дела, нити у погледу кривичне санкције.

Наиме, раније укинутом првостепеном пресудом Вишег суда у Београду К 501/14 од 13.02.2015. године, окривљени Јован Стојановић је био оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и био је осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, а у поновљеном кривичном поступку је правноснажно оглашен кривим за извршење кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, дакле у поновљеном поступку је оглашен кривим за исто кривично дело и осуђен је на казну затвора у истом временском трајању. Како из списка предмета произилази да је оптужницом Вишег јавног тужиоца у Београду Ктп 232/14 од 26.05.2014. године, при којој је јавни тужилац остао до правноснажног окончања кривичног поступка (коју је дакле заступао и пре укидања раније првостепене пресуде), окривљеном било стављено на терет да је критичном приликом „неовлашћено продао супстанцу проглашену за опојну дрогу – хероин у облику базе и разблаживача кофеина и парацетамола у укупној количини од 2,42 грама окривљеном АА, уз договор да му окривљени АА новац за дрогу да накнадно истог дана до 18,00 часова“, то оглашавањем окривљеног кривим у поновљеном поступку управо за описане радње из оптужног акта није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, а како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Такође, у вези напред наведеног, по налажењу Врховног касационог суда, нису основани ни наводи захтева за заштиту законитости да је нижестепени суд истовремено учинио и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Наиме, одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Полазећи од наведеног, а како из изреке побијане првостепене пресуде јасно произилази да је окривљени Јован Стојановић, оглашен кривим због извршења једног кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, онако како му је то стављено на терет оптужницом Вишег јавног тужиоца у Београду Ктo 232/14 од 26.05.2014. године, то се побијане пресуде односе на лице које је оптужено и на кривично дело које је предмет оптужбе садржане у поднетој оптужници.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

У преосталом делу поднетог захтева, бранилац превасходно износи сопствену анализу и оцену изведених доказа, другачију од оне коју су дали нижестепени судови у побијаним пресудама, закључујући на сопственој верзији утврђеног чињеничног стања, да у конкретном случају није било доказа да је окривљени извршио кривично дело које му је стављено на терет оптужницом Вишег јавног тужиоца у Београду – чиме иако формално означава повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, по налажењу овог суда, исти суштински оспорава чињенично стање у побијаним пресудама.

Међутим, како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не представља у смислу члана 485. став 4. ЗКП, законом дозвољен разлог због кога окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, то се Врховни касациони суд у конкретном случају није упуштао у оцену ових навода захтева.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.